

بودیم که بجهت آبروی وطنی برین برز برف طاشتند و مرا از میان
ایشان برداشتند و آن اطفال جمله کبریا شدند و چون برآوردای
رسیدند رویا باز کردند و گفتند با این پسر چه خواهید کرد او را از ما
اوسترسید فریض است و در میان ما مسترضع است و بر ندراد
و او را قتل مکنید و اگر لابد و قتلش بخواهید از میان ما یکی اختیار
کنید و در عوض او قتل کنید و او را خلاص دهید و چون دیدند که
هیچ جواب نمی گویند ترسان خانها رفتند و فریاد کردند و از آن
طایفه شخصی را بخوابانید و از سر سینه تا زویک خانه من بشکافتند
و دیدیم و هیچ دروغی باقم و احشای من بیرون آورد و بر آب برف
بشت و با زجای خود نهاد و بگری برخواست و او را باز پس
گفتند و دست بر شکم من کرد و دل من بیرون آورد و شق کرد و بار
خون سیاه از آن منداخت و دست راست چیزی بگرفت و چون
دیدیم هری از فور بود و بنویچی در خنجر ما چشمها، ایشان خنجر
ماند و بر دل من نهاد و دم از آن نورد بر شد و آن فریاد و حکم بود
و آن هر باز جایی خود نهاد و در تپه لری آن هر روز خود می باقم نهاد
از آن نالی برخواست و نالی را با دپس نشان دست و دست بر شکم ما آمد
و تپه حق با ز حال خود رفت و دست ما بگرفت و برخاسته و با کس
مشق کرد، بود گفت اول با او، نوز از اتمه موازن کن و موازن کرد و من
را چرخ شدم بعد از آن گفت او را با موازن نوز از اتمه موازن کن و موازن کرد

و من را چرخ شدم پس گفت تا کن که اگر بچه امیز با وی موازن کنی او
را چرخ خواهد آمد پس موازن خود کردند و سر و چشم من بپسیدند و گفت
ای جیب من من سکه را که تو بدانی که چه تمام داری چمت از شادی دهم
کرده تا که، عجبی از بی آبروی و فرصت من پشتگاه ایشان بود و فریاد
میکرد و میگفت ای ضعیف ترا از اتمه ضعیفتر یافتند و هلال گردانیدند
و چون آن سه شخصی آن سخن شنیدند سر و چشم من بپسیدند و گفتند
خوشا تو ای ضعیف تنها پس مرضه گفت ای سیم تنها ترا جگر داد
و ایشان را در سینه خود گرفتند و گفتند خوشا تو ای سیم تنها و سر و چشم
بپسیدند و گفتند تو نه تباری خدای و ملائکه و مؤمنان جمله با تو اند
و اگر بدانی که ترا چه مقام است چنان تو روشن کرده و چون مرضه مرا
را برید هر کدام گرفت و بدان خدای کافس من هر چه قدرت او است
که هر کار مرضه بودم و دستم در دست ایشان بود و ایشان را
می دیدم و تصور داشتم که دیگران ایشان می بیند و می دیدند
پس بعضی از قوم گفتند این طفل مسکوس جن است و او را بپس
کافس می باید برد تا در او ای وی کند گفتم مواضع رحمت نیست
و او را بپس کافس می برد پس به پیش کافس رفتند و وقت بپس
خود بگویند که او بهتر دانند و قصه با وی بگفتم فی الحال برخواست
و موازن داشتند و بلند میگفت ای جاعه عرب این را قتل کنید
و مرا با وی قتل آرید که به لاف و عوی سوگو که اگر از نظر قتل